

“मीठे बच्चे— शिवजयन्तीको पर्व सबैभन्दा ठूलो पर्व हो। यसलाई तिमी बच्चाहरूले धेरै धुमधाम सँग मनाउनु पर्छ, जसबाट सारा दुनियाँलाई बाबाको अवतरणको बारेमा थाहा होस्।”

प्रश्न:— तिमी बच्चाहरूलाई कुन कुरामा आलस्य आउनु हुँदैन? यदि आलस्य आउँछ भने त्यसको कारण के हो?

उत्तर:— पढाइ वा योगमा तिमीलाई थोरै पनि आलस्य आउनु हुँदैन। तर कति बच्चाहरूले सम्झन्छन्— सबै त विजय मालामा आउँदैनन्, सबै त राजा बन्दैनन् त्यसैले अल्छी बन्छन्। पढाइमा ध्यान दिदैनन्। तर जसको बाबा सँग पूरा प्यार छ, उनीहरूले एक्युरेट पढाइ पढ्छन्, आलस्य आउन सक्दैन।

प्रश्न:— चल्दा-चल्दै कति बच्चाहरूको अवस्था डगमग किन हुन जान्छ?

उत्तर:— किनकि बाबालाई भुलेर देह-अहंकारमा आउँछन्। देह-अहंकारका कारण एक आपसमा धेरै हैरान गर्छन्। चालचलनबाट यस्तो देखिन्छ, मानौं देवता बन्नेवाला हुँदै होइन। काम-क्रोधको वशीभूत हुन्छन्।

ओम् शान्ति। सबै ब्राह्मणलाई यो थाहा छ— शिवजयन्ती हो मुख्य। आजकल जन्मदिन त सबैको मनाउँछन्। तर शिवजयन्तीका बारेमा कसैलाई थाहा छैन। मनुष्यको सम्वत् त गाउँदै आएका छन्। क्राइस्टको सम्वत् सोध्यौ भने झट्ट बताउँछन्। उनको पनि जन्मदिन मनाउँछन्। तिमीले शिवजयन्ती पहिले यति धुमधाम सँग मनाएका छैनौ। अब बच्चाहरूले चिन्तन गर्नु छ— दुनियाँलाई कसरी थाहा होस् किनकि अब शिवजयन्ती आउनेवाला छ। धुमधाम सँग जयन्ती मनाऊ, जसकारण सारा दुनियाँलाई थाहा होस्। मेहनत गर्नु पर्छ। सबै बच्चाहरूलाई थाहा कसरी होस्— सारा दुनियाँको जो रचयिता हुनुहुन्छ उहाँको जयन्ती हो, उहाँ यतिबेला यहाँ हुनुहुन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा कसरी हुन्छ। अखबार त धेरै छापिन्छन्। त्यसलाई भनिन्छ विज्ञापन, जसबाट नाम प्रख्यात हुन्छ। अखबारको खर्च पनि धेरै हुन्छ। अब शिवजयन्तीका बारेमा सबैलाई थाहा हुनु पर्छ। तिमीले सारा दुनियाँको ख्याल राख्नु छ। बाबाको परिचय सबैलाई दिनु छ। गायन पनि छ— बच्चाहरूले घर-घरमा बाबाको सन्देश पुऱ्याए, बाबा आउनु भयो छ, जसले वर्सा लिनु छ आएर वर्सा लिनुहोस्। तर उनीहरूले नै लिन्छन् जसले कल्प पहिले लिएका छन्। आत्माले त जान्दछ, अब सबैले थाहा पाएर आउने छन् किनकि अरू अरू धर्ममा धेरै कन्भर्ट भएर गएका छन्। तिमीले पनि आफूलाई देवी-देवता कहाँ सम्झन्थ्यौ र। शूद्र धर्ममा थियौ। अहिले तिमीलाई बाबाले सम्झाउनु भएको छ। तिमीले अहिले बुझ्न सक्छौ— हामीलाई कसले पढाउँछ। फेरि पनि घरी-घरी भुल्छन्, जसकारण उनीहरूको अवस्था पनि यस्तै नै रहन्छ। देवता बन्ने लायक नै बन्दैनन्। कामको भूत वा देह अभिमानको भूत हुने भएकाले बाबालाई याद नै गर्न सक्दैनन्। देही-अभिमानि जब बन्छन् तब बाबालाई याद गर्छन्। बाबा सँग प्यार पनि रहोस् र पढाइमा पनि एक्युरेट रहोस्। यो धेरै महत्त्वपूर्ण ज्ञान रत्न हो, जसको धेरै नशा रहनु पर्छ। लौकिक पढाइमा पनि रजिस्टर हुन्छ

नि। त्यसमा चालचलन पनि सिकाउँछन्। गुड, बेटर, बेस्ट.... यहाँ पनि यस्तै छन्। कसैले त बिलकुल केही पनि जान्दैनन्। बन्न त बच्चा बनेका छन्। बाबाको पासमा रहेका छन्, तर पनि उनीहरू भन्दा घरमा रहनेहरूको चलन राम्रो हुन्छ। फेरि पनि सेवा गर्छन्। मुख्य कुरा हो सेवाको। विजय मालामा पनि उनीहरू नै उनिन्छन्, बाँकी त प्रजा बन्छन्। प्रजा त धेरै बन्छन्। कोही ठूलो घरमा जन्मिन्छ भने सबैले उसलाई बधाई पठाउँछन्। बाँकी दुनियाँमा त धेरै जन्मिरहन्छन्। तिमी त बाबाको वारिस बनेका छौ। त्यसैले उहाँ बेहदका बाबाको जन्म दिन त मनाउनु पर्छ। धुमधाम सँग त्रिमूर्ति शिवजयन्ती मनाउनु छ। के गर्ने जसकारण धेरैलाई थाहा होस्? यो धून रहन्छ नि। कुन प्रकारको सेवा गरौं, जसकारण हाम्रो कल्प पहिले वाला ब्राह्मण कुल भूषण फेरि आऊन्। युक्ति रचिन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— अखबार विना त मुस्किल छ। अखबार सबैतर्फ जान्छ। अखबारको २-४ पेज लिनु पर्छ। रजत जयन्ती मनाउँदा अखबारमा २-४ पेज लिन्छन्। अब उनीहरूले त सामान्य रजत जयन्ती मनाउँछन्। तिम्रो यो स्वर्ण जयन्ती सबैभन्दा अनौठो छ। जहिले पनि स्वर्ण, रजत, जयन्ती मनाउँछन्, ताम्र, लौह जयन्ती जुबली मनाउँदैनन्। ५० वर्ष हुँदा त्यसलाई स्वर्ण जयन्ती भनिन्छ। अहिले तिमीले बाबाको जयन्ती मनाउनु छ, जसकारण सबैलाई थाहा होस्। अखबारमा दुई पेज राखे पनि कुनै हर्जा छैन। धेरैलाई थाहा हुनुपर्छ। समय नाजुक आइरहन्छ। नत्र फेरि ढिलो हुन्छ। अब शिवजयन्तीको लागि पहिले देखि नै तयारी गर्नु पर्छ। अखबारको दुई पेज लेऊ, जसमा त्रिमूर्ति, वृक्ष र अहिलेका प्वाइन्टहरू लेखिऊन्। गंगा स्नानद्वारा सद्गति हुँदैन। जसरी ४ पेज वाला लिटरेचर छ, त्यस्तै अगाडि पछाडि पनि राखियोस्। उत्रिने कला र चढ्ती कलाका चित्र जुन मुख्य छन्। जसबाट मनुष्यले सम्झून्— वास्तवमा दुर्गति भएको छ। बाबा बच्चाहरूको ध्यान खिचाउनुहुन्छ, विचार सागर मन्थन गर्नु पर्छ। यस कुरामा धेरै कम बच्चाहरू छन् जसको विचार चल्ल। ४-५ हजार खर्च होला, हर्जा छैन। धेरै बच्चाहरू छन्, थोपा-थोपा गर्दै तलाउ हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ— आगाखाँलाई पनि हीरामा तौलियो। त्यो त केही पनि होइन। यहाँ त कल्याणकारी बाबा हुनुहुन्छ, त्यहाँ सबै पैसा विकारमा जान्छ। तिमी बच्चाहरूलाई यी विकारबाट छुटाइन्छ। मनुष्यबाट देवता बनाइन्छ। तिमीमा न कामको हिंसा, न क्रोधको हिंसा छ। त्यसैले अखबारमा ४-५ पेज अवश्य लिनु पर्छ। जति पनि सेवाधारी बच्चाहरू छन्, सम्झन्छन्— हामीले सेवा गरिरहेका छौं। प्रदर्शनी, प्रोजेक्टरको लागि चित्र बनाइरहेका छन्, जसको बुद्धि चल्ल उनीहरूको लागि बाबा सम्झाइरहनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— हिम्मत बच्चे मदते बाबा बस्नु भएको छ। जो बुद्धिमान् पढे-लेखेका बच्चाहरू छन्, उनीहरूले झट्ट अखबारको लागि सामग्री लेखेर तयार गर्छन्। अखबारमा कुनै चीज राखियो भने त्यसलाई दृष्टि पनि दिनु पर्छ। अहिले शिवजयन्तीमा दुई अढाई महिना छ। तिमीले धेरै काम गर्न सक्छौ। दुई-चार वटा अखबारमा राख्नु पर्छ— हिन्दी र अंग्रेजी मुख्य छन्। यी दुवैमा छापिऊन्। शिवजयन्ती यसरी मनाउनु ठीक हुन्छ। सारा दुनियाँको बाबाको जन्म-जयन्ति हो, यो सबैलाई थाहा होस्। अखबार त टाढासम्म जान्छ। सम्पादक होशियार भए, धार्मिक विचारवाला भए उनीहरूले पैसा लिदैनन्। यो त सबैको कल्याणको लागि हो। सबै गरेर थोरै खर्च होला। हिम्मत बच्चे मदते बाप। यस्तो-यस्तो विचार चल्लु पर्छ। मनुष्यले यो जान्दैनन्— कल्याण, अकल्याण केलाई भनिन्छ। कल्याणको मत कसले दिन सक्छ?

केही पनि बुझ्दैनन्। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ। तिमीहरूमा पनि धेरै कम छन्, जो विजय मालामा आउँछन्। बाँकी प्रजा बन्छन्। यो हो राजयोग, राजाई प्राप्त गर्ने। पढाइ वा योगमा अल्छी गर्नाले राजाई प्राप्त गर्न सक्दैनौ। लिमिट छ— यति राजाहरू बन्छन्। धेरै बन्न सक्दैनन्। जो राम्रो ख्याल गर्ने मानिस हुन्छन्, उनीहरूलाई झट्ट थाहा हुन्छ— यो राजाई कुलमा आउन सक्छ वा सक्दैन। त्यसैले अहिले सेवाकेन्द्रमा राय निकाल्छन्। बाबाका ठूला-ठूला पसल धेरै छन्। सबै सेवाकेन्द्रमा एकै प्रकारले चलन सक्दैनन्। कोही राम्रो मेनेजर छ भने पसललाई राम्रो चलाउँछन्। कसैमाथि ग्रहचारी बस्यो भने राम्रा-राम्रा पनि फेल हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— अब दिन नजिक आउँदै छ। लडाईंको तयारी पनि हुँदै जान्छ। आपत्ति पनि आउनु छ। धेरै कम समय छ, योग लगाउनमा धेरै मेहनत छ। योगबाट नै विकर्म विनाश गर्नु छ। यदि योगमा रहेर सत्ययुगसम्म पुगेनौ भने रोयल घरानामा आउन सक्दैनौ। प्रजामा जान्छौ। राम्रो पुरुषार्थी जो हुन्छन् उनीहरूले कहिल्यै भन्दैनन्— जो तकदिरमा होला। ड्रामा अनुसार यस्ता यस्ता विचार भएका प्रजामा गएर नोकर बन्छन्। पद उच्च पाउनु छ भने विज्ञापन गर्नु पर्छ। नत्र गुनासो गर्छन्, त्यसैले अखबारमा राख्नु पर्छ। आफ्नो चित्र र मुख्य-मुख्य कुरा लेख्नु पर्छ। त्रिमूर्ति गोला पनि राख्नु पर्छ। उत्रिने कला र चढ्ती कलाको चित्र पनि राख। भारत नै नर्क, भारत नै स्वर्ग। स्वर्गमा कति समय रहन्छन्, नर्कमा कति समय रहन्छन्। अहिले बाबाले निर्देशन दिइरहनु भएको छ। यदि कसैले मुरली छुटाउँछ भने निर्देशनको बारेमा थाहा हुँदैन। सहयोगी बन्न सक्दैनन्।

बाबा सोधिरहनु हुन्छ— यो सामग्री तयार गन्थ्यौ? होशियार बच्चाहरूको जहाँतहीं महिमा हुन्छ। कसैले कसैले धेरै हैरान गर्छन्। देह-अभिमानि बन्छन्। सेवाकेन्द्रको प्रमुख बनेर देह-अभिमान आयो भने ऊ मन्थो। बाबालाई कहिल्यै अहंकार आउन सक्दैन। बाबा भन्छन्— म आज्ञाकारी बच्चा हुँ। हेर यहाँ धेरै ठूला-ठूला मानिसहरू आउँछन्। स्वयंले हातले भाँडा माझ्नेको देखेर आफैं पनि माइन थाल्छन्। तर कसैले कसैलाई देह अहंकार आइहाल्छ। थाल-कचौरा सफा गर्न सक्दैनन्। यस्ता देह-अभिमान भएका गिर्न पुग्छन्। आफ्नो अकल्याण गरेर बस्छन्। बाबाले कहाँ कहिल्यै सेवा लिनुहुन्छ र। शिवबाबाको त शरीर नै छैन जसकारण सेवा लिनुपरोस्। उहाँले त सेवा गर्नुहुन्छ। बाबाले देही-अभिमानि बन्न सिकाउनुहुन्छ। बच्चाले माता पितालाई कहिल्यै भाँडा माइन दिँदैनन्। माता-पिता सँग रीस गर्नु हुँदैन। पहिला माता-पिता जस्तै बन्नु पर्छ। पढ्न त तिमीहरूसँगै उनीहरूले पनि पढ्छन् तर नियम अनुसार साक्षात्कार हुँदै जान्छ— पहिलो नम्बरमा यी पास हुन्छन्। सेवाको धेरै सोख राख्नु पर्छ। घर-घरमा गीता पाठशाला खोल तब वृद्धि हुँदै जान्छ। लेखिदिनु पर्छ— आउनुभयो भने आफ्नो पारलौकिक बाबाको परिचय दिन्छौ। बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा कसरी मिल्छ, त्यो आएर बुझ्नुहोस्। एक सेकेन्डमा जीवन मुक्ति कसरी मिल्छ। यस्तो बुद्धिमान कोही छैन, जसले बुझ्न सकोस्। तिमीहरूमा पनि गुह्य ज्ञान धेरै कम सँग छ। जसलाई ज्ञानको नशा चढेको छ, उनीहरूले आफ्नो राय निकालिरहन्छन्। स्लोगनको अर्थ पनि लेख्नु पर्छ। दिल्ली मुम्बईमा धेरै समझदार बच्चाहरू छन्, जसले धेरैलाई चिन्दछन्, उनीहरूले यो काम गर्न सक्छन्। सम्पादकलाई सम्झाउनु पर्छ। उनीहरूको हातमा धेरै हुन्छ। आधा मूल्यमा दिऊन्, पौनेमा

दिऊन्। धार्मिक कुरा निःशुल्क पनि राख्न सक्छन्। बाबा सल्लाह दिनुहुन्छ— यस शिवजयन्तीलाई धेरै धुमधाम सँग मनाइयोस्, यस्तो प्रेरणा आएको छ। खर्चको हर्जा छैन। चित्र छपाऊ। रंगीन साप्ताहिक सानो हुन्छ, यसमा चित्र धेरै स्पष्ट हुनु पर्छ। बाबा सेवाधारी बच्चाहरूलाई सल्लाह दिनुहुन्छ र सेवाधारी बच्चाहरूले नै पालना गर्छन्। विचार लेख्छन्, विषय वस्तु तयार गर्छन्। अलग सामग्री छपाएर पनि अखबारमा पठाउन सक्छौ। त्यो पनि अखबारवाला सँग प्रबन्ध गराउन सक्छौ। अखबार भित्र पर्चा राखिदिनथे। पहिले यस्तो भिन्नै कागज छपाएर अरूको विज्ञापनको कागजमा राखिदिनथे। अहिले सायद बन्द गरिदिएका छन्। तर पुरुषार्थ गन्यौ भने हुन सक्छ। नत्र सबैलाई थाहा कसरी हुन्छ— त्रिमूर्ति शिवजयन्तीको बारेमा। प्रदर्शनी पनि ७ दिन चल्छ। शिवजयन्तीको त एक दिन हुन्छ, त्यो धुमधाम सँग मनाउनु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाको सहयोगी बनेर, सबैलाई बाबाको परिचय दिने युक्ति रच्नु छ। विचार सागर मन्थन गर्नु छ। ज्ञानको नशामा रहनु छ।
- २) देह-अहंकार छोडेर देही-अभिमानि बन्नु छ। आफ्नो सेवा अरूबाट लिनु हुँदैन। माता पिता सँग रीस गर्नु हुँदैन। उहाँ समान बन्नु छ।

वरदानः— परवश आत्मालाई दयाको शीतल जलद्वारा वरदान दिने वरदानी मूर्त भव

यदि कसैले क्रोध अग्निमा जलेर तिम्रो पासमा आउँछ भने उसलाई परवश सम्झिएर आफ्नो दयाको शीतल जलद्वारा वरदान देऊ। तेलको छिटा नलगाऊ, यदि कसैप्रति क्रोधको भावना राख्यौ भने पनि तेलको छिटा राखेजस्तै हो, त्यसैले वरदानी मूर्त बनेर सहनशीलताको शक्तिको वरदान देऊ। जब अहिले चैतन्यमा यो संस्कार भर्छौ, जड चित्रद्वारा पनि वरदानी मूर्त बन्छौ।

स्लोगनः— परमात्म-मिलन मेलाको आनन्दमा रह्यौ भने मायाको झमेला समाप्त भएर जान्छ।